

Een groep mensen met elkaars nummer

Alles is nog nieuw en glanzend in het gebouw. De hoge deuren met ronde ruitjes, de veertien lampenkappen boven het hoofd van de receptioniste en de enorme koelento in de wachtkamer, waar elke dag weer tientallen kindervingers aan zullen flitsen en pulken.

De meeste van die kinderen komen voor een prijsje, of omdat hun moeder vragen heeft over zaken als bedplassen. 'Maar er zijn ook gezinnen met veel grotere problemen', vertelt Melan Chung. 'Die staan niet aan de balie, maar worden wel geholpen vanuit al die ruimtes om de wachtkamer heen.'

Chung is coördinator van twee Centra voor Jeugd en Gezin (CJG); hier in de Haagse Vinexwijk Leidschenveen, en in het stadse Laakkwartier. Dit jaar moet elke gemeente een dergelijk centrum op poten hebben gezet. Een plek waar jeugdgezondheidszorg en laagdrempelige opvoedhulp wordt geboden, maar waar ook hulpverleners kantoor houden. De opdracht komt van oud-mi-

Iedere gemeente moet dit jaar een Centrum voor Jeugd en Gezin hebben

nister Rouvoet, die hoopt dat er geen kind meer tussen wal en schip terechtkomt, als mensen uit de zorg en de hulpverlening met elkaar gaan samenwerken onder hetzelfde dak.

'Ouders komen naar het consulatiebureau voor de controles en de prikken', zegt Chung. 'Maar als een verpleegster het gevoel krijgt dat er iets mis is, kan een moeder binnenshuis worden doorverzezen.'

Natuurlijk gaat niet alles even soepel, vertelt Chung lachend. 'Het is eng als anderen over je schouder meekijken en het kost tijd om constant met elkaar te overleggen. Maar als we daar niet aan trekken, blijven organisaties langs elkaar heen werken, en wordt dit niet meer dan een bedrijfsverzamelgebouw.'

De spijker op zijn kop, zegt Wim Hoddenbagh, door de Vereniging van Nederlandse Ge-

meenten aangesteld als projectleider van de invoering van de centra. 'Elke gemeente moet zelf weten hoe ze het centrum neerzet, maar bij de ene aanpak heb ik een positiever gevoel dan bij de andere. Sommige zorgen voor een gebouw, hangen er een bord boven en zeggen dat het klaar is. Andere gaan echt met het concept aan de slag.'

Als Hoddenbagh dat concept nog eens puntsgewijs uiteenzet, klinkt het als een open deur. Organisaties moeten met elkaar samenwerken. Klantgericht zijn. Informatie met elkaar delen. En de nadruk leggen op preventie. 'Zodra je het uitlegt', zegt Hoddenbagh, 'zie je alle hoofden knikken. Ja, zo zou het moeten zijn. Maar in de praktijk is het niet zo simpel.'

'Kijk, dit is een crisisgezin,' zegt Hoddenbagh, terwijl hij een plastic bekerje naar het midden van zijn bureau schuift. 'En dit,' zegt hij, terwijl hij met zijn vinger cirkels op het blad tekent, 'zijn de hulpverleners die rond het gezin draaien. De een houdt zich bezig met hun financiële schulden, de ander met het alcoholprobleem, de derde met de getraumatiseerde kinderen, enzovoorts, enzovoorts.'

'Wat er met het CJG verandert, is dat die hulpverleners elkaar kennen en van elkaar weten waar ze mee bezig zijn. Eigenlijk is dat de kern: het CJG is een groep mensen die elkaars mobiele nummer heeft.'

Arte Opstelten is degene die ervoor moet zorgen dat de centra in Den Haag van de grond komen. 'Eind dit jaar heeft grofweg elke Haagse wijk zijn eigen CJG,' zegt de projectleider. 'En we willen direct een grote slag slaan. Rotterdam kiest er bijvoorbeeld voor om kleinschalig te beginnen. Zij nemen de consulatiebureaus en opvoedkundige ondersteuning als vertrekpunt, en zodra dat draait, komt er telkens een organisatie bij. Wij beginnen direct met een heleboel organisaties tegelijk. Daardoor moeten we in het begin veel polderen, maar krijgen we al snel een brede kijk op de problematiek.'

En de hoge politieke verwachtingen? 'Die moeten reëel blijven. Nu kent nog bijna niemand de term CJG, en over twee jaar heeft het grote publiek die naam ook nog niet voor in de mond liggen. Het moet een begrip worden, maar dat heeft wel tijd nodig.'

Sacha Kester